

LA FARGA

EN LA VIDA QUOTIDIANA

Quid Prodest

7

Temps Ordinari III

TESTIMONIS ENMIG DEL MÓN

La Farga en la vida quotidiana

OBJECTIU GENERAL

Ajudar les persones, comunitats i organismes a prendre consciència del moment que vivim, revifar l'experiència del foc i créixer en l'entusiasme missioner seguint la metodologia de la Farga.

QUID PRODEST - 2011

PATRIS MEI - 2012

CARITAS CHRISTI - 2013

SPIRITUS DOMINI - 2014

OBJECTIUS DE L'ETAPA QUID PRODEST

- Suscitar una actitud d'austeritat i de recerca de la voluntat de Déu en la pròpia vida tenint en compte el moment que cada un està vivint.
- Rellegir amb serenor la pròpia història i discernir-la a la llum de la Paraula de Déu.
- Aprendre a identificar les pròpies ferides per viure un procés de sanació.
- Recuperar la joia de ser claretià.
- Concretar la recerca d'una nova resposta a la crida de Déu en esperit de conversió, a la llum del *Quid Prodest* claretià.

1 El més important és esperar (Advent)

2 I va habitar entre nosaltres (Nadal)

3 Cridats a ser fills (Temps Ordinari I)

4 De camí cap a la Pasqua (Quaresma)

5 La vida nova en Crist (Pasqua)

6 Seguidors del Crist com Claret (Temps Ordinari II)

7 **Testimonis enmig del món (Temps Ordinari III)**

8 Nascuts per estimar (Temps Ordinari IV)

9 Tot fent camí (Temps Ordinari V)

1. Partint de la vida

Els dos propers mesos (agost i setembre) estan carregats de fortes ressonàncies per a nosaltres, els missioners claretians. El 26 d'agost commemorarem **els 150 anys de la «gràcia gran» rebuda per Sant Antoni Maria Claret** quan es trobava pregant a l'església del Roser a La Granja, Espanya (cf. Aut 686 i 694).

Més d'una vegada t'hauràs preguntat pel significat d'un fet que resulta difícil d'explicar. El nostre temps no sembla gaire sensible a la mística. Tendim a menysprear o deixar de banda les coses que no encaixen amb la nostra manera d'entendre la realitat. Més enllà de les explicacions teològiques que es puguin donar, el que és clar, és que la trobada amb el Crist Eucaristia es va convertir per a Sant Antoni Maria Claret en una experiència de profunda transformació interior i en font de compromís apostòlic. Aprofitant la commemoració d'aquesta gràcia mística, del 12 al 17 de setembre tindrem un sim-

posi a Segòvia per aprofundir en la dimensió eucarística del nostre carisma. D'aquesta manera, conclourem el projecte «Eucaristia-Vida». Partint de l'anàlisi de l'enquesta que es va fer a tota la Congregació i de la reflexió sobre el que la Paraula de Déu, l'Església i la Congregació ens demanen, mirarem de trobar pistes que puguin enriquir i actualitzar la nostra espiritualitat eucarística.

Aquest any 2011 celebrem també els 75 anys del martiri de molts germans nostres durant la guerra civil espanyola (1936). Recordarem de manera especial els beats màrtirs de Barbastre, assassinats els dies 2, 12, 13, 15 i 18 d'agost. Et resultarà alligador apropar-te de nou a la seva història i recollir el seu testimoni. Ells van viure fins al final l'experiència *Quid Prodest*: van preferir perdre la seva vida física abans que renunciar a la seva fe i les seves conviccions. No és fàcil d'acollir un testimoni tan «sòlid» com el seu, en temps «líquids» com els que estem vivint avui.

Finalment, del 16 al 21 d'agost tindrà lloc a Madrid la Jornada Mundial de la Joventut. Claretians de diversos països acompanyaran els joves en aquesta trobada. Serà també una oportunitat extraordinària per a aprofundir junts el seguiment de Crist sota el lema: «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe». No oblidis unir-t'hi a través de l'oració i, si ho desitges, visitant la pàgina web: www.madrid11.com.

Litúrgicament seguim en el temps ordinari. La Paraula de Déu, tant en la *lectio divina* personal com en la litúrgia, t'ajuda a il·luminar l'entrellat de la teva vida quotidiana: el treball, la trobada amb les persones, el descans, etc. Deixa't acompanyar amb una actitud d'obertura i docilitat. Els canvis més profunds es van fent en la fidelitat a les crides de cada dia.

Després d'haver reflexionat en la fase anterior sobre la teva vocació de missioner claretian i la teva pertinença a la Congregació, ara ets convidat a meditar sobre el teu «ser en el món». A partir d'aquest fet, podràs confrontar la teva pertinença al món (amb tots els seus valors i contravalors) i la teva opció per l'Evangelí. El punt de partida és un fet inqüestionable: vius en el món. Ja no diem simplement que el món (l'espai físic en el qual habites, la cultura, l'economia, la política, etc.) sigui l'escenari en el qual ens movem, com si fos un simple paisatge aliè a nostre caminar distret. Afirmem quelcom més

radical: Sense això que anomenem *món* no series res. Per tant, ja d'entrada, pots dir que el *món* és bo, perquè hi ets. Vius gràcies a ell, hi prens les teves decisions, grans o petites. Sense *món* no hi hauria llibertat, no hi hauria possibilitat d'elecció. I tanmateix, és possible que t'hagin ensenyat a fugir del *món*, com del *dimoni* i de la *carn*, els tres enemics de l'ànima. En què quedem? Aquesta ha estat la pregunta de molts i no hi han trobat resposta. Però ets creient, i l'Esperit que t'anima també et diu a cau d'orella que hi ha alguna cosa més radical encara que el *món* bo en el qual vius: El Creador, que n'és l'autor i el continua creant... per amor. Saps/creus que hi ha ésser, que existeixen coses perquè hi ha Algú que les va fer per amor. T'has parat a pensar-hi? Has pensat que la paraula més radical de totes les que pronunciem no és *ser*, sinó *estimar*?

I, tanmateix, és veritat que la creació que compartim amb tants éssers vius ens fa sofrir. No tots els teus sofriments tenen una causa única. De vegades la terra i l'aire, que solquen les aus, embogeixen. Altres vegades et sents estrany al teu propi cos, amb sensacions primàries, o potser terminals, que t'espanten. Tampoc no falten els grups humans, pròxims i distants, que pensen d'una altra manera, que tenen altres necessitats, o que, senzillament, estan mancats dels mitjans que d'altres tenen per viure. Per raons que no sempre discernim amb saviesa, tenim guerres i conflictes sagnants.

Tot això també forma part del *món*. De vegades en parlem com si no fos cosa nostra: El món «és allà», jo «sóc aquí». Però el límit entre el que no ens agrada als humans i el que somiem com a futur digne per a tots, es troba en tu. Ets al *món*, t'agradi o no: En les coses bones i en les que no ho són tant. Tu influeixes en el món, i ell en tu. Més encara, segons les relacions que hi estableixis i la seva quantia n'apareixeran d'altres. Però, en el fons, tots es redueixen a dos, segons sigui la resposta a aquestes preguntes: Respon aquest «*món*» (aquesta relació) al que Déu vol de tu i dels teus germans? Són les teves mans prolongació de les mans del Creador, que ho va fer tot bé? Pren-te una mica de temps per a reflexionar-hi. A continuació en trobaràs alguns estímuls. No busquis un pensament sistemàtic. Deixa't endur per les paraules i, mogut per elles, examina com estàs vivint la teva relació amb el món.

2. Reflexió

El món en el qual visc

En quin món vius? És bo que et paris a pensar una mica. Recorda que la declaració del XXIV Capítol General s'obre precisament amb una secció titulada «Les crides de Déu en el nostre món» (cf. HAC 1-2). Es parla de deu desafiaments que són compartits avui per organitzacions com l'ONU i per moltes persones de diferents races, credos i cosmovisions: La defensa de la vida, el diàleg ecumènic i interreligiós, l'atenció a les famílies i a les noves generacions, l'economia solidària, l'opció pels empobrits i exclosos, la solidaritat amb els emigrants, l'educació en valors, la promoció de la salut, l'atenció a la creació i les noves possibilitats de la societat de la informació. Et desconcerta la seva magnitud? Coincideixen aquests desafiaments globals amb el que tu vius en el teu petit món?

Segurament que la primera cosa que et crida l'atenció és la diversitat en la manera d'entendre la vida. O potser la diferència no es troba en la manera de pensar la vida, sinó en la vida mateixa, en el fet que no tots vivim igual, encara que la mort ens iguali a tots. No totes les diferències entre els humans són legítimes. Algunes «clamen el cel». El que per uns és «necessitat» per altres és una cosa desconeguda, per inabastable (luxe), i el que en aquest és «necessitat» (en sentit estricte) en aquell és igualment ignorat, per ingratitud (el pa de cada dia). Per a alguns, el món és pura estadística. D'altres es recolzen en les estadístiques, i aquestes fan una crida a la consciència. Com vius el món?: Com un ésser vivent que et crida i interpel·la, o com el número de l'estadística que és ignorat mentre un no si trobi inclòs?

Món real o món virtual?

Si l'indret on vius té satisfetes les seves necessitats bàsiques, possiblement et vegis atret per la seva mentalitat, per la seva manera de procedir i moure's en la vida. Encara que vius en aquest món i t'afecta, la tradició congregacional i eclesial a la que pertanys, t'ha orientat, amb paraules i formes, a mirar la vida, i sobretot les persones, de manera diferent. Expressions com història de salvació, Déu, vocació, congregació, generositat, amor, lliurament, fraternitat, felicitat, missió, esperit de sacrifici, etc. han format i formen part del teu bagatge. Amb aquestes crides t'has orientat i has procurat orientar les persones que t'envolten. Però hi ha interferències amb altres valors i —com tu mateix dius, de vegades: «contravalor»— que formen part de l'escenari en què et mous. Tu, que desitges prendre't la vida seriosament, et trobes amb què «l'humor... triomfa... quan ja ningú en el fons creu en la importància de les coses» (G. Lipovetsky). Imperen les coses lúdiques, a voltes com a disfressa que amaga tota mena de buits. Però, això sí, la cosa funciona, i tot el que quedi al marge de la funció és ficció (J. L. Ruiz de la Peña). La felicitat només pot ser de petit format, i el temps en què hom creia en les promeses, sembla que ha deixat pas a un temps d'amenaçes.

Al món real s'hi afegeix el virtual. Només prement un botó, pots accedir a una munió d'informacions. N'hi ha de tota mena. Però potser trobes a faltar les de to més sapiencial, les que puguin oferir esperança i sentit per a viure, les que ajuden a distingir entre les coses que, més enllà de la immediatesa, fan bé a la persona i

les que la deshumanitzen. Són poques les informacions que ajudin a obrir horitzons més enllà de la mateixa mort. Com pots veure, que poques són les vegades en què la «bona vida» coincideix amb la «vida bona», i en què, aquesta última, es rau veraderament allí on pot ser de profit per a «tota» la persona i «totes» les persones. Les coses estadísticament normals es fan coincidir amb les èticament normatives. I l'esperit lliberal, del qual tant se'n presumeix avui, deixa de ser-ho quan, allò que és objecte de consideració, afecta els interessos immediats de la persona. La ment es manté oberta, mentre no la tanqui l'interès econòmic o personal. Fa la impressió que tothom cerca allò més immediat, i gairebé ningú no s'interessa pel futur. Viuen aferrats al moment.

La bellesa en miniatura

Però no tot és fosc. Hi ha molta bellesa en miniatura. Potser les coses boniques no et transportin a un altre lloc o a un altre temps, però t'agraden. Saber viure el present sembla propi de savis, perquè ni el futur ni el passat no són (Sant Agustí). Hi ha una certa mística en tot això, potser orientada únicament a una revolució interior, no social, i al marge de la història dels nostres coetanis. Però cal començar per alguna. Tots –tu no?– ens sentim com a més fràgils, i tendim a protegir-nos. Tot es resol amb el «diàleg». I aquest, sovint, es redueix a una

estratègia per a anar fent temps, o per a deixar que aquest vagi passant, a fi que nosaltres no hàgim de canviar.

Veus que els teus coetanis –només ells?– no tenen molta fe en els poders públics i, passa el mateix en altres indrets; també a l'Església. Hi ha una consciència molt viva de la lluita per la justícia, però, sovint, no es tradueix en fets. Hi ha tota una estètica de la solidaritat (campanyes, concerts, etc.) però hi ha una fugida de la responsabilitat immediata. L'esforç cedeix el lloc a la juguesca. El plaer s'identifica amb la felicitat. El sentiment té valor d'argument irrefutable: «Ho sento així i, per tant, és veritat». I els sentiments es projecten amb l'amplificador de la imaginació, i formen espais de vida més agradables.

La irrupció d'Internet

Internet és un gran ajut per a tot això. La distància real, combinada amb la proximitat virtual, fa que tot el món sigui fantàstic, i que se'ns conegui com quan anem de visita. Tot el que sigui tornar a la realitat produeix un cert desencís, i els professionals de la salut de l'ànima –per dir-ho d'alguna manera– ho resolen tot amb un fàcil: «Relaxa't, mira de ser feliç». La solució rau en l'equilibri, en el plaer amb mesura. Desapareixen les grans figures carismàtiques, i sorgeixen infinitat de petits ídols que duren fins que en sorgeix una altra cosa més nova i atractiva.

Les tecnologies de la informació i la comunicació que es recolzen en el llenguatge (els mitjans de comunicació i la cultura de la imatge) han estat causa de l'aparició d'una nova cultura, una nova societat: la de la informació.

Hauràs sentit parlar del pensador italià Gianni Vattimo per a qui la postmodernitat marcaria la superació de la modernitat dirigida per les concepcions unívocues dels models tancats, de les grans veritats, de fonaments consistents, de la història com a empremta unitària de l'esdevenir. La postmodernitat obre el camí, segons Vattimo, a la tolerància, a la diversitat. És el pas del pensament fort, metafísic, de les creences vertaderes, al pensament feble, a una modalitat de nihilisme feble, a un passar despreocupat i, per tant, allunyat de l'acritud existencial. Per a Vattimo, les idees de la postmodernitat i del pensament feble estan estretament relacionades amb el desenvolupament de l'escenari multimèdia.

Som ja a la transmodernitat?

Però parlar avui de postmodernitat sembla ja una mica arcaic. Segons alguns filòsofs, ens trobaríem en el temps de la *transmodernitat*. La postmodernitat es va caracteritzar per la reducció dels «grans relats». La transmodernitat seria la portadora d'un altre «gran relat», el de la *globalització*. El que cal tenir en compte aquí és l'efecte inesperat de les tecnologies de la comunicació, la nova dimensió del mercat i de la *geopolítica*. Es tracta de la globalització econòmica, política, informàtica, social, cultural, ecològica, on tot està interconnectat, configurant un magma (sediment) fluctuant, difús, però totalitzador. L'eclosió de la realitat virtual ens situa, després de la mort de l'antiga metafísica, en els reptes d'una nova *ciberontologia*, de l'hegemonia de la raó digital. Però no es tractaria de celebrar, sense compromís ètic i polític, la presumpta mort de la realitat. Es pensa que la realitat material ha estat, no eliminada, sinó amplificada i modificada per la realitat virtual. El prefix «trans» connotaria no solament els aspectes de transformació, sinó també la transcendència necessària de la crisi de la Modernitat, reprenent els seus reptes pendents, tant ètics com polítics (igualtat, justícia, llibertat), però assumint-ne les crítiques postmodernes. En fi, en quin món vius? Que ens perdonin tots aquells que... no hi viuen.

A mi, què m'importa tot això?

El món on vius t'afecta, i et suscita reaccions diferents. Però no sempre ens afecten les realitats personals concretes. A tu sí? ¿Serà veritat el que apunten alguns pensadors cristians? J. B. Metz creu que «la tan discutida crisi d'identitat del cristianisme és, abans que res, una crisi, no de la seva missatge, sinó dels seus individus i de les seves institucions, que esquiven massa el sentit inevitablement pràctic del missatge mateix i, d'aquesta manera, afebleixen la força de la seva intel·ligibilitat». I un autor, no tan conegut, hi afegeix: «La nostra pastoral, la que hem estat fent durant els últims quaranta anys, no ha estat més que una operació cosmètica. Ens costa d'entrar en la realitat de les coses. Ens trobem bé en la idea de les coses» (Javier Vitoria). Sens dubte, el món t'afecta, però t'afecta aquest món de persones que pateixen?

Cal que alguna cosa es desvetlli o neixi en nosaltres, una cosa amb la qual ens anem reconeixent, oi? És la vocació al lliurament d'un mateix. És la força de la intuïció humana la que entra en joc aquí (Edith Stein). Però no oblidis que allò que suscita en tu pensaments i valors de vida, es troba fora de tu, en els altres. Et veus tu mateix des dels altres. De vegades veus en tu una cosa que et manca, perquè l'has vist en aquesta o en aquella altra persona. Descobreixes que tens mancances importants, però també salvables. Tot discerniment autèntic es desenvolupa en la mirada dirigida a la realitat de les coses, a la realitat personal. Tot això té ressons llunyans, però també propers, necessaris per al nou naixement. Les coses bones, com la gràcia, et vénen de fora, però radiquen en el teu interior, perquè la bondat sempre té un aliat amagat en cada cor humà.

El món et parla, i tu vols parlar al món. Què li diràs? allò que vas heretar dels teus avantpassats? Les seves paraules? Quines són aquestes paraules? Les pots enumerar. Pots tornar a fer una altra llista de paraules. Però aquesta vegada amb aquelles que et serveixen per viure, perquè creen en tu un "món propi", amb el qual vols sortir al món. Sigues una miqueta més original. No diguis el que esperen sentir-ho de tu. Estàs enemistat amb les persones que t'envolten perquè no s'esforcen a aprendre el que et va costar tant? Per què no creure que el nou estil de vida pot ajudar-te a desprendre't d'adherències del passat que no et defineixen encara que t'hagin acompanyat sempre? Ets «allò de sempre?» No tota «tradicció» s'escriu amb T majúscula. No creus

que allò que pertany veritablement a la teva Tradició més genuïna troba ecos positius en les persones d'aquest temps? No serà més correcte dir que ets allò que el món anhela més intensament, i que tu humilment li pots oferir?

Informats, connectats, comunicats?

Però el món es diversifica. No solament el formen els qui són al teu costat. Es parla del món virtual, d'aquest *racó* en la teva comunitat, o a la teva habitació, que et posa en el centre d'un altre espai. L'electrònica ha canviat els teus hàbits de vida. Estàs molt ben informat, i et comuniqués amb persones físicament distants però pròximes al teu espai personal. Sempre ets localitzable, i d'altres ho estan per a tu. Parles més, escoltes més coses, veus tota mena d'imatges. Quin és el pòsit que tot això deixa en tu? Pots dir que ets l'amo d'aquests mitjans? Són ells els que funcionen a través teu? Saps filtrar la informació, per ser «el capità de la teva ànima»? Dels mitjans se sol dir que són innocus, neutrals, que ben utilitzats són de gran ajuda. Però, mira de ser realista, ets «el capità de la teva ànima»? Et porten on vols anar (amb l'ajuda dels germans i de Déu)? Ets més lliure?

Els qui t'envolten han après de mirar la realitat amb altres ulls. Potser tu també. Han après a contemplar les coses en la seva petitesa, en si mateixes. Potser no serà una mirada «transcendental», però la gent es diverteix així, com si estigués «sense fer res». Les persones hi són, les tens. No han escoltat gaires històries (de la família, de la seva cultura, de la fe dels seus avantpassats). Quins sentiments susciten en tu aquestes persones? Pots aprendre a estar amb elles, i, qui sap, sempre hi haurà alguna ocasió per dir alguna cosa, «d'un altre temps», «d'un altre indret», que il·lumini una vida, aquí i ara.

El poder de la memòria

Als sentiments, ja ho saps, se'ls dona avui molta importància. L'experiència es redueix a sensació. Tu ets molt més exigent amb un viatge d'estudis, o amb un camp de treball. La gent parlarà de la seva experiència, del que ha sentit. Siguem honestos, i reconeixem que sentir (que una cosa t'afecti) és important. Quines coses t'afecten, en l'espai en el qual vius? «La característica dels sentiments és que tots els pensaments i reminiscències queden revestits i

amarats de matèria afectiva, és a dir, d'afectes i d'una com sensació espiritual (sensació dels valors)» (B. Häring). Hem estat inclinats a ser una mica severs en aquest camp. Les opcions les reduïm al terreny de la voluntat i de la raó. Però, no creus que el que realment ens ajuda a viure és la memòria? La memòria actua amb el cor. Les coses apreses de memòria s'obliden fàcilment, però les que s'aprenen amb el cor (*by heart*) perduren. Quan trobem a faltar allò que vam aprendre cordialment, sentim la «melangia d'amor», i aprenem a demanar –que bé!– l'única cosa que la guareix: la *presència* i la *figura* (Sant Joan de la Creu).

Embolcats en la diversitat

Però, posa cara alegre, home! No ens han pas canviat el món, només l'han ampliat. Vivim en el mateix món. Això és el que ens ha ensenyat el món virtual, amb totes les seves ambigüitats. Avui ets conscient de la riquesa que enclou la varietat de cultures. Has passat del blanc i negre a la imatge en color. Et pots perdre en consideracions, i et pots deixar portar pels mitjans, però també pots mirar un món que, per vast que sigui, és únic. I aquest món t'espera. Pots aprendre i donar. No et prenguis les coses tant a pit. Accepta que t'instrueixin en el mateix moment en què instrueixes, accepta que et donin quan estàs oferint allò que saps fer. Deixa que el món t'afecti. No vagis a salvar ningú, viu fent el bé. El bé –segur que ja ho saps– és recíproc, mutu. No ens redimeix el bé que fem, sinó les persones a les quals vam fer el bé. La gràcia que has rebut és *inclusiva*, perquè la gràcia sempre és missió. El benefici que en reps l'han de notar els altres. I els altres et «confirmen» en la teva vocació. I això, germà, et fa bé.

En el món sense ser del món

Ets al món, hi vius. El món creat per Déu et parlarà d'Ell. El món és la teva llar i quan preguntes pels teus germans preguntes per Ell. Compartim destí, ja que sabem que «l'univers creat és tot ell, fins ara, un gemec enmig dels dolors d'infantament. Això no és tot. També –els qui hem fet el tast de l'Esperit–, sí, també nosaltres gemeguem interiorment» (Rm 8,22.23). Però és igualment cert que no ets del món, com el Senyor tampoc no és del món (cf. Jn 17,14). No és que vulguem confondre't: El mateix món que no el va rebre s'aixeca contra el seu pla. En el món que gemega, en el mateix món que es-

pera impacientment la manifestació dels fills de Déu (cf. Rm 8,19), hi ha una força que contradiu els teus somnis més autèntics, els que el Senyor va plantar en el teu cor com a vocació per a la missió. Aquesta força, per una fatal coincidència, també rep el mateix nom: «món».

«En el món sense ser del món» és el lema que ha animat la vida religiosa post conciliar. Pots llegir el capítol 17 de l'evangeli de Juan. Uneix-te a l'oració de Jesús, que la seva oració sigui la teva. Jesús t'ha manifestat el nom del Pare, prenent-te del món, perquè abans vas ser un regal del Pare a Jesús (v. 6). El Senyor prega per tu (v. 9), que ets al món (v. 11), encara que no siguis del món (v. 14). Discerneix la vocació genuïna d'aquest món en el qual vius, de tot allò que, portant la seva mateixa denominació, se sent molest per tot el que hi ha arrelat en el «noble etern» (Carlos Díaz). No fomentis sentiments d'ira. El món ha d'ésser estimat-salvat (cf. Jn 3,17). Però tampoc no siguis ingenu. Mira't tu mateix, mira tot el que et distancia de la teva vocació més genuïna. En una major escala, succeeix una cosa semblant en la història dels qui t'acompanyem: Errem el punt de mira. Amb el nostre egoisme i indiferència, fem sofrir els nostres germans. ¿No creus que hem d'estar alerta davant de tot el que ens deshumanitza, sempre, però, amb un esguard compassiu i confiat en l'amor de Déu?

La teva vocació és una cosa que ens afecta molt. Recorda que la gràcia que has rebut, com tota gràcia, és *inclusiva*. Per tant, allunya-la de tot allò que la pogués deteriorar. No oblidis que la teva sort, el teu pecat, serà la nostra sort i el nostre pecat. Som molts els qui desitgem que siguis un «home lliure». El fet que siguis conscient del teu pecat i de la teva pobresa, no et resta llibertat; al contrari, et fa veure l'únic suport en el qual pots mantenir la teva fidelitat. En això consistirà la teva llibertat. I aquest convenciment profund de llibertat –la llibertat del pobre– et portarà a servir i a estimar. Així, el camí sempre es basa en *l'experiència profunda* i es dirigeix cap a la renúncia. Mai no té l'inici en la renúncia. La teva pobresa es fonamenta en *Crist Salvador*. Quan et dediquis a la teva vocació, no et fixis en l'enemic que et tempta. Saps, per experiència, que és més fort que tu, que et vencerà. Mira Aquell que et va cridar, el Senyor de les promeses. No hi ha enemic que pugui amb Ell. El pecat i l'amor t'acompanyen. Però la crida del Senyor a la llibertat és més forta. Tota ascési autèntica es fixa en la bondat que ens embolcalla, i s'alimenta d'ella.

Recorda aquesta bella oració de Pierre Teilhard de Chardin:

Adora i confia

No t'inquietis per les dificultats de la vida, per les seves oscil·lacions, per les seves decepcions, pel seu futur més o menys ombrívol.

Aprecia les coses que vol Déu. Ofereix-li enmig d'inquietuds i dificultats el sacrifici de la teva ànima senzilla que, malgrat tot, accepta els designis de la seva providència. Poc importa que et consideris un frustrat si Déu et considera plenament realitzat; al seu gust.

Lliura't cegament en aquest Déu que et vol per a Ell. I que vindrà al teu costat, encara que no el vegis mai. Pensa que estàs a les seves mans, més fortament agafat per Ell, com més decaigut i trist et trobis.

Viu feliç. T'ho demano. Viu en pau. Que res no t'alteri. Que res no sigui capaç de prendre't la teva pau. Ni la fatiga psíquica. Ni els teus errors morals. Fes que brolli, i conserva sempre en el teu rostre, un dolç somriure, reflex d'aquell que el Senyor contínuament t'ofereix. I, en el fons de la teva ànima, col·loca-hi, abans que res, com a font d'energia i criteri de veritat, tot allò que t'ompli de la pau de Déu.

Recorda: Tot allò que et deprimeixi i t'inquieti és fals. T'ho asseguro en nom de les lleis de la vida i de les promeses de Déu. Per això, quan et sentis pesarós, trist, adora i confia...

És bo que et descobreixis com un home «meravellosament pobre». El món sempre és bonic, i portador d'una crida, però cal que la teva llibertat es doblegui a aquesta bellesa, i no sobre ella mateixa. D'això últim, també en diem «món»; és la força que fa front a la Paraula, la força que no la va voler rebre (cf. Jn 1,11).

3. Per a personalitzar

En aquest quadern no hi trobaràs tants exercicis com en els altres. En realitat, només n'hi ha un. El pots anar fent tranquil·lament al llarg d'aquests dos mesos.

Exercici 1

1. Quines **crides et dirigeix la realitat** en la qual vius? Què és el que et crida l'atenció, i que tu podries donar-hi una resposta concreta? No has de pensar necessàriament en grans causes. No oblidis els petits «gestos samaritans». No t'oblidis de les persones quan et fixis en el *món*.
2. Dels **valors** que vas heretar dels teus (família, Congregació, educadors...) quins continuarien tenint vigència avui? Quins en podries deixar de banda? Quins valors, presents en l'espai cultural en el qual vius, i que no et van arribar per la formació rebuda, caldria que tinguessis en compte?
3. Indica alguna **obra d'art contemporània** que t'agradi (en pintura, arquitectura, escultura, literatura...). Descriu-la. Procura expressar el que aquesta obra suscita en tu (sensacions, pensaments...).
4. Quin ús fas **de la informàtica i de tots els avenços electrònics**? Quines actituds i sentiments provoquen en tu els avenços en el món de la cibernètica? Ets amo d'aquests mitjans? Saps utilitzar la informació en conformitat amb la teva vocació al servei?
5. Un **exercici**. Quan t'aixequis del llit, obre la finestra de la teva habitació: contempla l'exterior de manera que no vegis la teva estança. Pren nota d'una cosa que et cridi l'atenció. Una variant d'aquest exercici: en un lloc del teu grat, mira al teu voltant, de manera que no et vegis a tu (ni els braços, ni les cames...), contempla el món, la creació. Si hi ha alguna cosa que et crida l'atenció... anota-la.

4. Sugeriments per a l'acompanyament personal

1. Pots iniciar quelcom semblant a un «diari», en el qual anotis el *pas del Senyor en la teva vida*. En un diari es poden escriure moltes coses: anècdotes, esdeveniments, pecats (examen del dia)... Tot això, sens dubte, pot tenir el seu valor. Però aquí et convidem a fer una altra cosa: contempla la teva vida de cada dia, per prendre consciència dels “signes del cel”, de tot allò que pugui confirmar una crida.

2. Abans de l'entrevista amb el teu acompanyant, llegeix i anota els punts més significatius del teu diari.

3. Procura memoritzar una indicació sàvia del teu acompanyant. Si la memòria et falla, escriu la indicació en un paperet, i que aquest t'acompanyi sempre, fins a la propera entrevista.

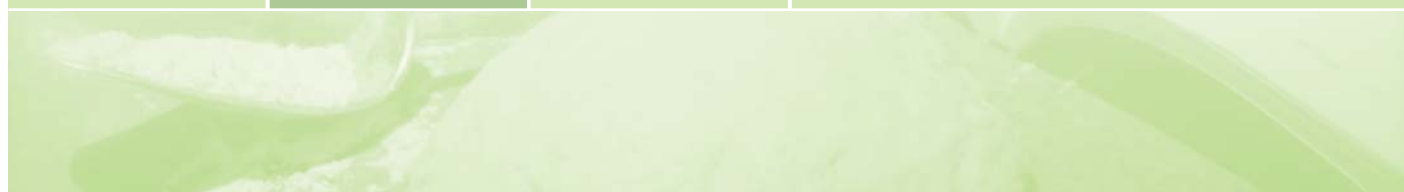
5. Pistes per a la *lectio divina* d'aquest temps

Farem que cadascú de nosaltres concedeixi un lloc prioritari en la seva vida a l'escolta atenta de la Paraula, a la celebració digna de l'Eucaristia, a l'oració diària i a la pietat cormariana (cf. CC 33-38). Reservarem també espais per al recés mensual i els Exercicis Espirituals (cf. CC 52) i fomentarem que la comunitat ens faciliti, per a poder-ho realitzar, els ritmes i condicions necessaris.

[HAC 54.1]

Dilluns 1 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Nm 11,4-15 • Mt 14,22-36 	Memòria de sant Alfons Maria de Liguori, bisbe i doctor de l'Església, copatró (<i>Calendari Claretà</i> , pp. 257-262)	Jesús és sempre un fantasma quan no confiem en la seva paraula. Però Ell és el Fill de Déu que pot dominar la força del vent. Pots deixar-te portar per les teves idees sobre Jesús, per les teves pors, per les modes entorn de la seva persona. Però serveix de molt poc. Sols la fe ens ajuda a conèixer-lo de veritat.
Dimarts 2 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Nm 12,1-13 • Mt 15,1-3. 10-14 		De què serveix ser escrupolosos en el compliment de les normes, fins i tot de les que estan associades als ritus religiosos, quan serveixen només per tapar un cor corromput? Els fruits són els que «expliquen» la qualitat de les arrels.
Dimecres 3 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Nm 13,2-3.25-33; 14,26-30.34-35 • Mt 15,21-28 		Jesús també és capaç d'aprendre de la fe d'una dona que no pertany al poble d'Israel. No creus que en la teva vida hi pot haver moltes persones que també t'estan ensenyant una altra manera de creure? De què serveix no escoltar aquestes veus?
Dijous 4 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Nm 20,1-13 • Mt 16,13-23 	Memòria de sant Joan Maria Vianney, sacerdot	No n'hi ha prou de reconèixer amb els llavis que Jesús és el Fill de Déu. Aquesta és una fe perillosa. La fe veritable exigeix compartir la sort del Crist. De què ens serveix confessar la fe verdadera si no estem disposats a assumir les seves conseqüències?
Divendres 5 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Dt 4,32-40 • Mt 16,24-28 		Una altra vegada apareix nu el text central del <i>Quid Prodest</i> que tant va impressionar a Claret fins al punt de provocar-li un canvi de rumb en la seva vida. Què és el que està provocant en tu al llarg de tot aquest any litúrgic?
Dissabte 6 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Dn 7,9-10.13-14 • 2 Pe 1,16-19 • Mt 17,1-9 	Festa de la Transfiguració del Senyor	Es compleixen 66 anys de la bomba atòmica sobre Hiroshima. Aquest fet és un símbol del poder destructor de l'ésser humà. Però el poder de Déu pot transfigurar qualsevol mal. Et sents, com Jesús, estimat pel Pare? Et permet, aquesta experiència, baixar de la muntanya per continuar lluitant contra tot mal?
Diumenge 7 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Re 19,9-13 • Rm 9,1-5 • Mt 14, 22-33 	XIX Diumenge del Temps Ordinari	Déu no és en el vent impetuós ni al terratrèmol ni en el foc, sinó en el ventijol suau, en l'Esperit d'Aquell que té poder sobre el vent i sobre totes les forces del mal.

Dilluns 8 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Dt 10,12-22 • Mt 17,21-26 	Memòria de sant Domènec de Guzmán, prevere	El «rei d'aquesta terra» se sotmet a les lleis dels homes: paga els impostos «per tal que no s'escandalitzin». ¿T'ajuda aquest text a entendre millor la teva situació com a consagrat dins de la societat? Privilegis o compliment de les lleis?
Dimarts 9 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Dt 31,1-8 • Mt 18,1-5.10.12-14 		Fer-se petit i acollir els petits: vet aquí el missatge de Jesús. Acollir un nen és acollir el mateix Jesús. No et sembla impressionant?
Dimecres 10 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • 2 Co 9,6-10 • Jn 12,24-26 	Festa de sant Llorenç, diaca i màrtir	L'eficàcia cristiana és la pròpia del gra de blat: primer «mor» sota la terra i després «produeix molt fruit». Estàs disposat a ser eficaç d'aquesta manera?
Dijous 11 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Js 3,7-17 • Mt 18,21-19,1 	Memòria de santa Clara, verge	El perdó que Jesús dona i proposa és tan exagerat, tan fora de tot càlcul, que no estem segurs de saber què vol dir exactament. Has experimentat alguna vegada aquesta desproporció?
Divendres 12 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Js 24,1-13 • Mt 19,3-12 		Al principi, en el somni de Déu, l'home i la dona estan cridats a formar una sola carn. Alguns han renunciat al matrimoni pel Regne del cel. Què signifiquen per a tu el matrimoni i el celibat com a expressions complementàries del pla de Déu?
Dissabte 13 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • 2 Co 4,7-15 • Jn 15,18-21 	Memòria dels beats màrtirs claretians de Barbastre (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 263-270)	No et sembla un bon dia per a donar gràcies a Déu per la impressionant experiència Quid Prodest viscuda pels nostres màrtirs de Barbastre? El pas del temps dona un significat més profund i interpel·lant al lliurament de la seva vida per ser fidels a Jesús.
Diumenge 14 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Is 56 1.6-7 • Rm 11,13-15.29-32 • Mt 15,21-28 	XX Diumenge del Temps Ordinari [Servent de Déu G. Ferran Saperas, màrtir (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 271-276)] [Servent de Déu P. Marceliano Alonso i companys, màrtirs (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 277-282)]	Encara que la pertinença al poble d'Israel és important («He estat enviat a les ovelles perdudes de la casa d'Israel»), el que veritablement compta és la fe: «Dona, quina fe més gran la teva!». De què et serveix ser un consagrat si no vius de la fe en Jesús?

Dilluns 15 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Ap 11,19a: 12,1-10 • 1 Co 15,20-26 • Lc 1,39-56 	Solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu	El Magníficat de Maria és un vertader càntic <i>Quid Prodest</i> . De res no serveix ser ric o poderós en la vida. Déu fa caure els qui creuen que són alguna cosa i mira la petitesa de la seva serventa. Continues confiant en les teves pròpies forces a l'hora d'afrontar la vida?
Dimarts 16 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Jt 6,11-24 • Mt 19,23-30 	<i>Comença la XI Jornada Mundial de la Joventut a Madrid.</i>	Els qui ho deixen tot (cases, parents, camps) per seguir Jesús en reben cent vegades més i la vida eterna. Tanmateix, «difícilment un ric entrarà en el regne del cel». Estàs convençut de la veritat d'aquestes paraules de Jesús?
Dimecres 17 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Jt 9,6-15 • Mt 20,1-16 	Servent de Déu G. Pere Marcier (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 283-288)	L'evangeli no es regeix per criteris de productivitat sinó de gratuïtat. De què et serveix de complir escrupolosament el teu deure, de treballar des de primera hora, si el teu cor és calculador, mesquí, envejós?
Dijous 18 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Jt 11,29-39 • Mt 22,1-14 	Peter Schweiger, Superior General (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 289-294)	El banquet del Regne està obert a tothom, també als qui rondan pels camins de la vida. Però de vegades preferim dedicar-nos als nostres propis interessos. Val la pena? Quin és el balanç final?
Divendres 19 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Rt 1,1-22 • Mt 22,34-40 		Amor a Déu i amor al proïsme. Per a Jesús queda clar quin és el centre de la llei. Si allò que pensem i fem no ens ajuda a viure aquests dos manaments indissolubles, de què serveix?
Dissabte 20 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Rt 2,1-17 • Mt 23,1-12 	Memòria de sant Bernat, abat i doctor de l'Església	De què serveix xerrar molt i fer poc? El <i>Quid Prodest</i> de Jesús desemmascara els discursos buits, les exigències als altres, la mera aparença. Només hi ha un Pare (el Déu de Jesús). Només hi ha un Mestre (el Crist).
Diumenge 21 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Is 22,19-23 • Rm 11,33-36 • Mt 16,13-20 	XXI Diumenge del Temps Ordinari	Pere és roca. A ell li donen les claus i el poder de lligar i deslligar. Però no per les seves qualitats personals sinó per haver confessat Jesús com el Crist, per haver-se deixat il·luminar pel Pare del cel.

Dilluns 22 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Is 9,2-7 • Lc 1,39-47 	Memòria de Maria Reina	Quedar-se a Natzaret o anar corrents cap a la muntanya de Judea? La vida de Maria és plena de cruïlles d'entre les quals ha d'escollir el camí del Senyor.
Dimarts 23 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Te 2,1-8 • Mt 23,23-26 	Santa Rosa de Lima, verge (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 295-299)	A la vida és important atendre l'interior i l'exterior, però la primacia la té sempre allò que brolla del cor. De res no serveix una aparença bonica, una imatge pública admirada, si el cor està corromput. Justícia, misericòrdia i lleialtat abans que ritus i pràctiques.
Dimecres 24 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Ap 21,9-14 • Jn 1,45-51 	Festa de sant Bartomeu, apòstol i copatró (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 301-304)	Natanael és un home com cal, sense falsedat. Primer dubta que del petit poble de Natzaret en pugui sortir res de bo. Però després, quan nota la mirada de Jesús, s'atreveix a reconèixer-lo com el Fill de Déu. A Jesús li agraden les persones autèntiques.
Dijous 25 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Te 3,7-13 • Mt 24,42-51 	Fundació de las Religioses de Maria Immaculada (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 305-310)	Jesús ens convida a la vigilància constant. Fàcilment ens deixem seduir per les preocupacions presents. El <i>Quid Prodest</i> ens empeny a estar desperts perquè el Fill de l'home ve quan menys ho imaginem.
Divendres 26 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Te 4,1-8 • Mt 25,1-13 	150 aniversari de la «gran gràcia» concedida a sant Antoni Maria Claret a La Granja, Segòvia (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 311-317)	La veritable saviesa humana consisteix a tenir sempre les llànties enceses per reconèixer el Senyor que se'ns presenta en els camins de la vida. Aquesta és l'única cita a la qual no podem faltar per res del món.
Dissabte 27 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Te 4,9-12 • Mt 25,14-30 	Memòria de Santa Mònica	La paràbola dels talents ens ensenya que davant de Déu el més important no és la quantitat de les nostres obres sinó la serietat del nostre compromís. Tots els qui s'esforcen per respondre, prenen part en el goig del seu Senyor.
Diumenge 28 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Jr 20,7-9 • Rm 12,1-2 • Mt 16,21-27 	XXII Diumenge del Temps Ordinari	Una cop més apareix a l'evangeli el text principal del <i>Quid Prodest</i> . Estem sempre cridats a una decisió radical. Cap realitat, ni tan sols la més esplèndida, no es pot equiparar al do de la pròpia vida al servei del Regne. No hi ha cap tresor més gran.

Dilluns 29 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Jr 1,17-19 • Mc 6,17-29 	Memòria del martiri de sant Joan Baptista	Els personatges del relat de Marc són com espills en els quals podem emmirallar-nos: un rei dèbil i pecador, un profeta lliure i coherent, una ballarina lasciva i fàtua, una reina ordidora i venjativa. Joan representa aquells que prenen seriosament la pròpia vida en aquest teatre de vanitats i injustícies que és el món. La seva mort anticipa la de Jesús i qüestiona la nostra incoherència.
Dimarts 30 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Te 5,1-11 • Lc 4,31-37 		La paraula de Jesús realitza el que diu. Per això Jesús conserva la seva fascinació al llarg de la història. Podem preferir les moltes paraules vanes que avui ens inunden, però llavors no podrem experimentar la llibertat que Jesús dona.
Dimecres 31 d'agost	<ul style="list-style-type: none"> • Col 1,1-8 • Lc 4,38-44 		Cafarnaum és el primer teatre de l'activitat de Jesús. Apareixen concentrats tots els elements del seu programa: guaricions, oració solitària, vida itinerant, predicació... Tot té un centre: «Cal que anunciï el Regne de Déu». I tot gravita entorn d'Ell.
Dijous 1 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Col 1,9-14 • Lc 5,1-11 		Els primers deixebles, seduïts per Jesús, «ho van deixar tot i el van seguir». Res no es podia comparar amb la fascinació del Mestre. Per la força de la seva paraula sobirana, la falta de pesca es converteix en pesca abundosa, i la pròpia indignitat, en missió: «Us faré pescadors d'homes».
Divendres 2 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Col 1,15-20 • Lc 5,33-39 		El vi nou, que és Jesús, quan arriba a les nostres vides, les renova. Cal elegir entre un estil de vida vell o la novetat que és i porta Jesús. Les coses velles donen seguretat, però condueixen a la mort. Les coses noves ens obliguen a córrer riscos, però ens obren a la vida.
Dissabte 3 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Col 1,21-23 • Lc 6,1-5 	Memòria de sant Gregori el Gran, papa i doctor de l'Església	Allí on sigui Jesús hi haurà la llibertat, fins i tot per anar més enllà del dissabte. Fidelitat sense llibertat és dependència. El <i>Quid Prodest</i> és també un impuls a anar més enllà de les rutines que redueixen la nostra vida a pura repetició.
Diumenge 4 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Ez 33,7-9 • Rm 13,8-10 • Mt 18,15-20 	XXIII Diumenge del Temps Ordinari	Mai no creixem en solitari. L'oració, la correcció fraterna, el creixement... són sempre camins que passen per la comunitat. L'individualisme és el pas previ a la falta de fe. Jesús garanteix la seva presència «on dos o tres es reuneixen en el meu nom».

Dilluns 5 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Col 1,24-2,3 • Lc 6,6-11 	Servents de Déu P. Mateu Casals i companys, màrtirs (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 321-327)	Actuar en nom de Déu és sempre una provocació. Els prejudicis s'ensorren. Salta a la vista el que hi ha dins del cor. Dissabte és també un dia per a fer el bé, per a salvar una vida. Si no, per què serveix?
Dimarts 6 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Col 2,6-15 • Lc 6,12-19 		A la muntanya, Jesús prega i elegeix dotze apòstols d'entre els seus deixebles. A la plana, Jesús predica i guareix els malalts. Pujar per pregar i baixar per guarir són els verbs de tot deixeble. La muntanya i la plana són escenaris imprescindibles.
Dimecres 7 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Col 3,1-11 • Lc 6,20-26 		Hi ha dos mons: d'una part, el dels pobres, famolencs, afligits i perseguits; de l'altra, el dels rics, farts, contents i aplaudits. El món menysprea els primers i enalteix els segons. Però Jesús capgira aquest ordre. Déu es posa de part dels qui no figuren. I tu?
Dijous 8 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Rm 8,28-30 • Mt 1,18-23 	Festa del naixement de la Verge Maria	Tota la genealogia apunta a un nom: «Jesús anomenat el Crist». I aquest neix «de Maria». El si de la dona de Natzaret és el «punt de trobada» de Déu i la humanitat. Per això Maria continua sent en tots els temps una mestra de fe.
Divendres 9 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Tm 1,1-14 • Lc 6,39-42 		El que no sap una cosa l'ensenya». Aquesta és la gran temptació. Som ràpids per veure el mal aliè i cecs per adonar-nos del nostre. Qui més treballa per millorar aquest món és aquell que procura conèixer-se a fons. La veritat és sempre transformadora.
Dissabte 10 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Tm 1,15-17 • Lc 6,43-49 		Roca o sorra? Jesús ens col·loca en una alternativa. Hi ha una religiositat «sorra» que es perd en coses superficials. Hi ha una religiositat «roca» que col·loca els seus fonaments en l'escolta i posada en pràctica de la Paraula de Déu. Cal escollir.
Diumenge 11 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Sir 27,30-28,9 • Rm 14,7-9 • Mt 18,21-35 	XXIV Diumenge del Temps Ordinari	Perdonar no és un sentiment sinó una opció. I abans un do. Som ràpids per exigir que ens perdonin. Però solem tenir dificultats per perdonar. Jesús ens convida a posar-nos al lloc de l'altre. O a veure'ns nosaltres mateixos davant de Déu. Tot canvia.

Dilluns 12 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Tm 2,1-8 • Lc 7,1-10 		És refrescant la trobada entre dos homes lliures. Jesús s'apropa al centurió, encara que sigui un romà invasor. El centurió confia en Jesús, encara que sigui un jueu menyspreable. La fe i la confiança mútues fan totes les altres coses.
Dimarts 13 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Tm 3,1-13 • Lc 7,11-17 	Memòria de Sant Joan Crisòstom, bisbe i doctor de l'Església	En aquesta mare vídua de Naïm, que acompanya al seu fill mort, Jesús devia veure-hi la seva pròpia mare acompanyant-lo al peu de la creu. I, en cert sentit, quan va fer aixecar el fill únic, va anticipar la seva pròpia resurrecció.
Dimecres 14 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Nm 21,4-9 • Fl 2,6-11 • Jn 3,13-17 	Festa de l'Exaltació de la Santa Creu	La creu que s'alça sobre l'horitzó del món és el signe del mal suprem que els éssers humans podem cometre. Però és també el signe indeleble del Déu «que amb tant d'afecte ha estimat el món que li ha donat el seu Fill, l'únic, perquè no es perdi ningú que cregui en ell, sinó que tingui vida eterna». Tota creu ens denuncia, però també ens salva, si hi reconeixem Jesús.
Dijous 15 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Hb 5,7-9 • Jn 19,25-27 	Memòria de la Mare de Déu dels Dolors	<i>Stabat mater iuxta crucem.</i> La Mare està sempre al costat de les creus de tots els seus fills. Per això és també la Mare que ens acompanya en les nostres experiències <i>Quid Prodest</i> , especialment en aquelles en les quals som provats, en les quals resulta dolorós prendre una decisió d'acord amb l'Evangelí.
Divendres 16 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Tm 6,2-12 • Lc 8,1-3 	Memòria de Sant Corneli, papa, i Sant Cebrià, bisbe, màrtirs	En el grup de seguidors acompanyant Jesús hi havia algunes dones. Lluc ens en parla. La seva presència qüestiona la nostra manera d'entendre i viure el ministeri de les dones a l'Església. Potser hi ha molts estereotips que han de ser superats i moltes possibilitats que han de ser explorades. Camines en aquesta direcció?
Dissabte 17 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • 1 Tm 6,13-16 • Lc 8,4-15 		La paràbola del sembrador ens confronta sempre amb la nostra manera d'acollir la Paraula de Déu i amb la manera com la Paraula produeix fruit. No hi ha res que sigui automàtic. La Paraula sobirana entra en diàleg amb la nostra llibertat. Aquest és el drama, però també la bellesa.
Diumenge 18 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Is 55,6-9 • Rm 1,20-27 • Mt 20,1-16 	XXV Diumenge del Temps Ordinari	A les paràboles amb dos vèrtexs, com la de l'evangelí d'avui, l'accent sol recaure sobre el segon; en aquest cas, la indignació dels primers vinyaters davant de l'actitud oberta de l'amo de la vinya. De què ens serveix ser dels primers si tenim un cor tancat als d'última hora? La fe vertadera va sempre més enllà dels nostres drets, deixa que Déu sigui Déu.

Dilluns 19 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Esd 1,1-6 • Lc 8,16-18 		De la mateixa manera que col·loquen el llum en un punt des del qual pugui il·luminar el més possible, així el deixeble de Jesús ha de donar el major testimoni possible d'Ell segons la seva pròpia vocació. El llum que no il·lumina perd el seu sentit. Els creients que s'amaguen, deixen de ser testimonis.
Dimarts 20 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Esd 6,7-20 • Lc 8,19-21 	Memòria dels sants Andreu Kim, Pau Chong i companys, màrtirs	La fe va sempre més enllà de la biologia. La mare de Jesús és important, sobretot, per haver escoltat i posat en pràctica la Paraula de Déu. Els vincles més profunds es basen sempre en l'acollida de la Paraula. Ens diu això alguna cosa respecte a la vida comunitària?
Dimecres 21 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Ef 4,1-13 • Mt 9,9-13 	Festa de Sant Mateu, apòstol, evangelista i copatró (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 329-334)	Quan Jesús mira i crida, tot pot canviar. La història de Mateu és una història <i>Quid Prodest</i> . Seguir Jesús val infinitament més que enriquir-se cobrant impostos. Jesús ha vingut a cridar els pecadors. En aquest grup hi som nosaltres. Hi ha esperança. Es pot donar un canvi. Amb Ell tot és possible.
Dijous 22 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Ag 1,1-8 • Lc 9,7-9 	Beata M. Maria Patrocini Giner, missionera claretiana, màrtir (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 335-339)	Qui és aquest? El misteri de Jesús no es resol amb explicacions fàcils, antigues o modernes. Jesús sempre es troba «més enllà» dels nostres conceptes i expectatives. És un «insurrecte». Per això, ens obliga sempre a posar-nos en camí, a continuar buscant.
Divendres 23 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Ag 2,1-10 • Lc 9,18-22 		La gent de tots els temps ha dit moltes coses sobre Jesús. També avui n'abunden les opinions. Pere posa paraules a la confessió de l'Església: «Tu ets el Crist de Déu». El que Pere no sabia era el vertader significat d'aquest nom. Mai no ens acostumem a un Crist sofrent.
Dissabte 24 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Za 2,1-5.10-11 • Lc 9,44-45 		Segueix el misteri sobre el Fill de l'home «que està a punt de ser lliurat». Per als jueus és un escàndol; per als grecs, una niciesa. I per a nosaltres, homes del segle XXI? Únicament el sofriment ens fa entreveure aquest misteri.
Diumenge 25 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Ez 18,25-28 • Fl 2,1-11 • Mt 21,28-32 	XXVI Diumenge del Temps Ordinari	Dos mons: d'una banda, els prínceps dels sacerdots i els ancians; d'altre, els publicans i les prostitutes. Dues actituds: un sí que és un no i un no que, en realitat, és un sí. Una pregunta: A quin món pertanyo jo?

Dilluns 26 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Za 8,1-8 • Lc 9,46-50 		Per a Jesús, l'actitud davant els nens es converteix en el termòmetre que mesura la nostra grandesa o petitesa. Acollir un nen és acollir Jesús. Hi ha contingudes més coses de les que de bell antuvi apareixen.
Dimarts 27 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Za 8,20-23 • Lc 9,51-56 	Sant Vicenç de Paül, prevere P. Manuel Vilaró, cofundador (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 341-346)	Allò que importa a Jesús no són els obstacles del camí (alguns samaritans que no volen acollir-lo) sinó la seva voluntat de dirigir-se decididament a Jerusalem. La consciència de la meta ens ajuda a interpretar i relativitzar allò que s'esdevé pel camí. Cap a on anem, en realitat, nosaltres?
Dimecres 28 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Ne 2,1-8 • Lc 9,57-62 		Tres històries vocacionals, aparentment fallides. No seguim Jesús per a realitzar el nostre projecte sinó per a incorporar-nos al seu. Hi sobren les condicions: «Et seguiré, Senyor, si...». Seguir Jesús no significa afegir alguna cosa a allò que ja tenim: és començar a viure de nou.
Dijous 29 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Dn 7,9-10.13-14 • Jn 1,47-51 	Festa dels Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael, copatrons (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 237-241)	Els àngels de Déu «pugen i baixen sobre el Fill de l'home». Miguel, Gabriel i Rafael simbolitzen tot el que en Jesús arriba a la seva plenitud: la comunió amb Déu, l'anunci de bones notícies, la guarició radical. Els àngels ens disposen a trobar-nos amb el misteri de Déu fet carn en el Fill de l'home. També avui, al nostre món secularitzat, continua havent-hi una subtil «remor d'àngels».
Divendres 30 de setembre	<ul style="list-style-type: none"> • Ba 1,15-22 • Lc 10,13-16 	P. Francesc Crusats, protomàrtir de la Congregació (<i>Calendari Claretjà</i> , pp. 353-357)	Qui menysprea els enviats, acaba menyspreant el qui envia. Renegar de l'Església significa renegar de Jesús. I menysprear-lo a ell és menysprear el Pare. La fe sense mediacions acaba sent una simple projecció de les pròpies pors o interessos.

6. Per a aprofundir

Annex I: CARTA DE COMIAT A LA CONGREGACIÓ DELS MÀRTIRS DE BARBASTRE

Estimada Congregació: Abans-d'ahir, dia onze, van morir, amb la generositat amb què moren els màrtirs, sis dels nostres germans; avui, tretze, han assolit la palma de la victòria vint més, i demà, dia catorze, esperem morir els altres vint-i-un que quedem. Glòria a Déu! Glòria a Déu! I que nobles i heroics es comporten els teus fills, Congregació estimada! Passem el dia animant-nos per al martiri i resant pels nostres enemics i pel nostre Institut estimat. Quan arriba el moment de designar les víctimes, hi ha en tots serenitat santa i ànsia de sentir el nom per avançar i posar-nos a les files dels elegits; esperem el moment amb generosa impaciència, i quan ha arribat, hem vist com uns besaven els cordills amb què els lligaven, i com uns altres dirigien paraules de perdó a la turba armada: quan van en el camió cap al cementiri, els sentim cridar: «Visca Crist Rei!». Respon el populatxo enfurismat: «Mori! Mori!», però res no els espanta. Són els teus fills, Congregació estimada, aquests que entre pistoles i fusells gosen cridar serens quan van cap al cementiri: «Visca Crist Rei!». Demà hi anirem els restants i ja tenim la consigna d'aclamar, encara que sonin els trets, el Cor de la nostra Mare, Crist Rei, l'Església Catòlica i mare comuna de tots nosaltres.

Em diuen els companys que jo enceti els «visques» i que ells ja respondran. Jo cridaré amb tota la força dels meus pulmons, i en els nostres clams entusiastes endevina-hi tu, Congregació estimada, l'amor que et tenim, ja que et portem en el nostre records fins en aquestes regions de dolor i de mort.

Morim tots contents sense que ningú no senti cap desmai ni melangia; morim tots pregant Déu que la sang que ragi de les nostres ferides no sigui sang venjadora, sinó sang que, entrant vermella i viva per les teves venes, estimuli el teu desenvolupament i expansió per tot el món.

Adéu, Congregació estimada! Els teus fills, màrtirs de Barbastre, et saluden des de la presó i t'ofereixen els seus dolors i angoixes en holocaust expiatori per les nostres deficiències i en testimoni del nostre amor fidel, generós i perpetu. Els Màrtirs de demà, catorze, recorden que moren la vigília de la festa de l'Assumpció. I quin record, aquest! Morim per portar la sotana i morirem precisament el mateix dia que ens la varen imposar .

Els Màrtirs de Barbastre, i en nom de tots ells, l'últim i més indigne, Faustino Pérez, C.M.F.

Annex II: DE L'HOMILIA DEL PAPA JOAN PAU II EL DIA DE LA BEATIFICACIÓ DELS MÀRTIRS DE BARBASTRE (25 d'octubre de 1992)

És tot un Seminari el que afronta amb generositat i valentia la seva ofrena martirial al Senyor. El coratge espiritual i moral d'aquests joves ens ha arribat a través de testimonis oculars i també pels seus escrits. Referent a això són ben eloqüents els testimonis personals que els joves seminaristes ens han transmès. Un d'ells, escrivint a la seva família diu: «En rebre aquestes línies cantin al Senyor pel do tan gran i assenyalat com és el martiri que el Senyor es digna concedir-me». Un altre escrivia, també: «Visca el Cor Immaculat de Maria! Ens afusellen únicament per ser religiosos», i afegeix: «No ploreu per mi. Sóc màrtir de Jesucrist».

Aquests màrtirs expressaven la seva ferma decisió de dedicar-se al ministeri sacerdotal, amb aquests termes: «Ja que no podem exercir el sagrat ministeri a la terra, treballant per la conversió dels pecadors, farem com a Santa Teresa de l'Infant Jesús: passarem el nostre cel fent bé a la terra».

Tots els testimonis rebuts, ens permeten d'afirmar que aquests Claretians van morir per ser deixebles de Crist, per no voler renegar de la seva fe i dels seus vots religiosos. Per això, amb la seva sang vessada, ens animen a tots a viure i morir per la Paraula de Déu que hem estat cridats a anunciar.

Els màrtirs de Barbastre, seguint al seu fundador Sant Antoni Maria Claret, que també va sofrir un atemptat en la seva vida, sentien el mateix desig de vessar la sang per amor de Jesús i de Maria, expressada amb aquesta exclamació tantes vegades cantada: «*Por ti, mi Reina, la sangre dar*». El mateix Sant havia traçat un programa de vida per als seus religiosos: «Un fill del Cor Immaculat de Maria és un home que encès d'amor i que cala foc arreu on passa; que desitja eficaçment i procura, per tots els mitjans, encendre tothom amb el foc de l'amor diví».

La comunicació social és tan antiga com l'home, però les seves possibilitats han anat creixent sense parar. Al principi, la comunicació –que només podia ser personal i directa– es limitava als qui eren físicament presents. El descobriment de l'escriptura –fa ja tres mil anys– féu possible d'entrar també en comunicació amb els absents, però els missatges s'havien d'emetre encara un per un. Amb la invenció de la impremta, el 1455, hi hagué un salt qualitatiu: l'emissió de missatges en sèrie. Tanmateix la lletra impresa tindrà sempre una difusió limitada. L'autèntic salt gegantí s'ha produït, ja en el segle XX, amb els anomenats mitjans de comunicació de masses (cinema, ràdio, televisió, internet...).

En els moderns mass-mèdia, l'instrument principal de comunicació no és ja la paraula, sinó la imatge. Els llibres, diaris i revistes utilitzen amb profusió les il·lustracions gràfiques. En el cinema i la televisió la imatge ho és pràcticament tot. Es tracta d'un canvi cultural molt important: mentre la comunicació a través de la paraula és eminentment racional, la cultura audiovisual es dirigeix, primer de tot, al sistema sensorial sense gairebé permetre que entrin en joc les defenses del judici i de la reflexió. Per això, la difusió dels mitjans moderns de comunicació planteja un greu interrogant sobre el seu ús. Al servei de quines finalitats es posaran? Qui forma l'opinió pública? Quins interessos hi ha al darrere? Generalment els mass-mèdia ens arriben gratis o a un preu molt inferior al cost real. Si pensem en les enormes despeses que suposa mantenir un diari, una emissora de ràdio o una cadena de televisió, de seguida sospitem que el qui està disposat a sufragar-los és perquè espera obtenir-ne alguna cosa a canvi. En molts països, l'Estat manté i controla aquests mitjans per a posar-los al servei de la seva política; en altres llocs, s'hi amaguen certs interessos financers.

L'existència d'un pluralisme real dels mass-mèdia permetria que unes informacions esmenessin els defectes de les altres i es complementessin mútuament; però, dissortadament, el pluralisme està també amenaçat pels grans *trusts* de notícies. Cinc agències de premsa, en efecte, controlen prop del 95% de la informació de tot el planeta: France-Presse (francesa), Reuter (anglesa), Tass (rusa), Associated Press i United Press (nord-americanes). Són, sobretot, les dues últimes les que dominen el mercat internacional de la informació. Pràcticament, qualsevol notícia que no provingui d'un corresponsal, arriba a través d'aquestes agències.

Balzac, referint-se a l'Agència Havas, (avui France-Presse), la primera agència informativa internacional del món, escrivia: «El públic pot creure que hi ha diversos diaris, però, en definitiva, n'hi ha un de sol. El senyor Havas, per una quantitat mensual, serveix cada dia a tots ells les notícies de l'estranger que després cada un tenyeix de blanc, de verd, de vermell o de blau».

Davant el perill de manipulació, penso que caldria fer dues coses: Desenvolupar la consciència ètica en els comunicadors i l'esperit crític en els receptors.

La llibertat d'expressió és una de les grans conquestes de la humanitat. Però, naturalment, la llibertat d'expressió no equival a una patent única i absoluta amb el dret d'enganyar, insultar o escandalitzar els altres. Des de la Declaració dels Drets de l'Home i del Ciutadà proclamada per l'Assemblea Nacional Francesa l'agost de 1789, passant per la Declaració Universal de Drets Humans (1948), tots han recordat oportunament que la llibertat d'expressió no és l'únic dret humà i, per tant, n'ha de respectar d'altres. Però, si la llibertat d'expressió no concedeix a ningú drets il·limitats, sembla lògic que estigui sotmesa a algun tipus de regulació. Es diu, moltes vegades, que «la millor llei de premsa és la que no existeix». Coincideixo amb aquesta opinió, sempre, però, que els professionals de la informació siguin capaços de donar-se a si mateixos un codi moral i uns tribunals d'honor.

La sociologia del coneixement ha demostrat que és impossible de captar la realitat de forma objectiva. Tot és del color del vidre amb què hom ho mira, i -per desgràcia- ningú no té vidres totalment transparents. La selecció d'unes quantes notícies entre els cents i fins i tot milers de metres de teletip que cada dia arriben a qualsevol redacció, suposa una manipulació inevitable de la realitat. Però si no podem pretendre que els periodistes siguin objectius, sí que tenim dret a exigir-los que siguin honestos; que no deformin intencionadament la realitat, separant, per exemple, els esdeveniments del seu context, o oferint tan sols allò que afavoreix els seus interessos o els del seu grup. També és important educar el poble perquè sigui capaç de detectar i rebutjar la manipulació.

Els mitjans de comunicació social poden, i han de ser, instruments al servei de l'evangelització de l'Església en el món contemporani. Certament l'Església va començar a servir-se'n tan aviat com van aparèixer: La Tipografia Políglota Vaticana va ser

fundada el 1587 per Sixt V; el 12 de febrer de 1931 Pius XI va inaugurar Ràdio Ciutat del Vaticà, que havia estat construïda per Marconi, el propi inventor de la ràdio. Però és fonamental que no ens equivoquem de segle. Em temo que continuem

recorrent desproporcionadament a la lletra impresa, malgrat que, com va fer notar McLuhan, l'«homo tipographicus» va iniciar la seva decadència a partir de 1905 i ja no estem a la «Galàxia Gutenberg», sinó a la «Galàxia Marconi».

Annex IV: TELEVISIÓ: DEU PARAULES PER COMENÇAR (E. Gil de Muro)

Es posa vostè davant del televisor i, d'entrada, no s'adona –potser no ho adverteix– que està vostè davant de la gran pitonissa del nostre temps. Ella, per poc que vostè es descuidi, es pot convertir en el gran impulsor de les seves emocions i, fins i tot, en el gran devorador de les seves decisions de consciència. Em penso que no seria dolent de prendre, prèviament al fet televisiu, una sèrie de precaucions que se m'ha ocorregut fixar exactament en deu. Són aquestes.

1a. Conegui vostè la televisió.

No és l'aparell davant del qual es posa vostè. Són més aviat el producte plàstic i sonor que ha requerit per a la seva factura molts esforços personals i econòmics, més d'un maldecap i fins i tot és possible que algun acomodament de la consciència. Deia François Truffaut que un simple moviment de càmera és, per ell mateix, un problema moral.

2a Estimi-la en el que val.

No cregui vostè que la millor solució als problemes que pot plantejar la televisió a casa és la de foragitar-la. La de no tenir televisió. La televisió, tan aparentment piconadora, és submissa i és modesta. És senzilla i no domina ningú. Es posa a les mans del destinatari i respecta les seves decisions. La televisió, senzillament, ofereix el seu producte. I cal estimar-la perquè aquest producte és múltiple i respectuós. Vostè té a la mà el comandament a distància. I en pot fer el que li sembli més oportú. I la televisió no se'n queixarà gens ni mica.

3a. No l'hem de veure sols.

La televisió no ha de ser el sotrac de l'avorriment en aquelles llargues hores en què no fem res perquè no se'ns acut res. L'espectador de la televisió ha de ser generós amb si mateix i amb els altres. I, fins on pugui, ha de convocar els altres a un espectacle que enriquirà tots en la mateixa mesura en què sàpiguen compartir-ho. El veritable destinatari de la televisió no és l'individu, sinó el grup familiar. Entre dos o quatre o cinc poden veure més i millor que el que és capaç de veure una persona sola... i solitària.

4a No exigeixi a la tele allò que no pot donar.

Se li demana cultura. Una cultura uniforme. Se li demana que edifiqui virtuts en els ciutadans, com si la moral fos unitària i catequètica. Se li demana que no ens avorreixi. Se li demana que doni als nostres ocis el divertiment que més vagi amb la nostra capacitat de distracció. Cal convèncer-se: la televisió no està per suplir les manques d'alguna cosa o d'algú. La televisió, senzillament, indica camins. Per a això no li hem de demanar, a més a més, que ens hi empenyi.

5a Seleccioni els programes.

Presentin el que presentin, no s'ho empassi tot. Si vostè és un consumidor compulsiu, acabarà per fastiguejar-se de la televisió i arribarà imprudentment a la conclusió que, en ella, no hi ha res que valgui la pena. Jo li dic a vostè que sí: que cada dia hi ha a la televisió (a les moltes televisions que tenim), bastants programes desitjables. Fins i tot imprescindibles. Cal buscar-los, és clar. I cal elaborar amb ells, el menú de cada jornada.

6a Busqui vostè l'ametlla de cada programa.

Ja està feta la selecció. Ja ens asseiem a esmicolar el menú que hem preparat. I bé: s'adonarà que cada programa té la seva exigència: de tema, de realització, de compromís. Torni a examinar vostè la qualitat d'aquests elements. Comprometi's amb ells. Retiri la palla que hi pugui trobar. Quedi's amb el gra, amb l'ametlla. És a dir: converteixi's d'espectador passiu a espectador intel·ligent.

7a Canviar de canal és cosa sàvia.

Li demanaran a vostè que no canviï. Li demanaran que esperi una miqueta mentre li aboquen a sobre la xarxa de la publicitat. No faci cas d'aquestes instàncies. Si li agrada el programa que està veient, segueixi vostè amb ell però sense que ningú l'empenyi. Però si el programa no li agrada, sàpiga vostè per què l'abandona, però abandoni'l.

8a Rebutgi la violència.

Tota la violència. La que ve a les pel·lícules amb sèries contades a propòsit i conveniència de la ma-

teixa –la violència– o la que es filtra en els documents de la guerra oberta o de les faccions revolucionàries. La jovent que hi pot haver a casa acabarà per no distingir la violència de veritat –documental– de la violència construïda. I, violència per violència, les imatges són les mateixes.

9a Cal parlar del que s'ha vist.

Els programes no han de morir un cop han passat per televisió. Els programes bons tenen dret a ser discutits i a treure'n conclusions estètiques o morals. O totes dues alhora. I l'espectador intel·ligent farà

bé en aportar les seves idees –les que se li hagin ocorregut per un programa– a la conversa de casa

o del carrer o a les reunions d'amics. L'escassa imaginació que pateixen alguns per apropar-se a determinats temes, pot ser alleugerida generosament per la televisió.

10a No tots els programes són iguals.

Ni són iguals les seves formulacions. Ni són iguals els destinataris. Hi ha programes en diferit i n'hi ha en directe. Els «en directe» són la televisió més vertadera i caldrà tenir-ho en compte. Els muntats en estudi o els que van en diferit amb possibilitat de manipulació de les seves imatges, sempre ofereixen sospites. L'espectador intel·ligent haurà de tenir en compte aquestes condicions inevitables. I això, i poc més, podem suggerir a l'actual o futur espectador d'aquesta meravella de la cultura d'avui anomenada Televisió. Digital o la que sigui.

Annex V: INTERNET I VIDA CONSAGRADA (Blog «Més a prop»)

La vida consagrada ha estat convidada per Benet XVI a imitar St. Pau, missioner per antonomàsia. Des de fa temps, són molts els que parlen d'Internet com el nou aeròpag d'Atenes en el qual la nostra fe ha de relacionar-se i dialogar amb la nostra cultura, de manera que aquesta cultura i espai en el qual habitem (internet), pugui ser «traspassat» per la Bona Notícia de l'Evangelí. Per això la vida consagrada no té por d'Internet. No té por d'aquest gran espai global habitat per milions d'homes i dones del nostre temps, de diverses edats i cultures, nivells diferents de formació i diferents credos. Internet és, sobretot, una oportunitat.

En pocs anys –això corre que vola– hem vist sorgir infinits tipus de webs, blogs i desenvolupaments virtuals que han multiplicat possibilitats de comunicació i relacions de tota mena, convertint la xarxa en un lloc en el qual, pràcticament, es pot fer de tot.

En la web es pot comprar i vendre, informar i de-formar, entretenir-se o avorrir-se, relacionar-se o

amagar-se darrere de l'anonimat, beneir i maleir, construir o sabotejar. Es pot estudiar, formar-se i fins i tot tenir sexe. També es pot fomentar l'amistat i fer família, relacionar-se escurçant distàncies amb els qui volem, i acostar el qui sembla llunyà. Es pot parlar de Déu, resar i fins i tot dirigir-se espiritualment. Hi ha lloc per a tot.

Al contrari del que pensen alguns, la xarxa no és un espai especialment pecaminós, sinó, com diu Benet XVI, «un potencial que, ben utilitzat, és un autèntic do». És, de manera simple i planera, un reflex del nostre món. L'ús que en fem, no és sinó la posada en pràctica d'una tendència fonamental i constant de l'ésser humà: sortir d'un mateix per entrar en relació amb d'altres.

D'altra banda, Internet ha trencat el paradigma de la comunicació tradicional, obrint-nos a un espai d'informació, llibertat d'expressió i opinió, cosa fins ara desconeguda. Qualsevol pot accedir a la informació de qualsevol lloc del món a una velocitat in-

usitada. Hom pot crear el seu propi mitjà de comunicació o d'expressió o, si més no, participar en els innombrables fòrums i debats que s'obren en qualsevol lloc de la xarxa. Alguns experts informadors constaten el fet que ja no hi ha secrets. Qualsevol comentarista anònim pot donar notícia o opinar, en qualsevol blog o fòrum, de temes més o menys importants relacionats amb la de l'Església. Es trenquen moltes barreres de control i s'obren noves fronteres per assolir la veritat. Qualsevol rumor s'estén immediatament, i un comentari anònim pot

facilitar informació i influir socialment. Estem, sens dubte, davant d'un nou escenari.

La vida consagrada va caminant en aquesta direcció i, fins i tot amb temor i tremolor, va canviant de clau i aprenent a situar-se en aquesta nova perspectiva. Internet, ho sabem prou, no és una finalitat en si mateixa sinó un mitjà més per a l'evangelització que es pot utilitzar, com ho intenta fer sempre la vida consagrada, per a major glòria de Déu.

Annex VI: PREGUNTES I MÉS PREGUNTES: HAUREM DE DIR PROU...? (José Cristo Rey García Paredes)

Som a la cultura de les preguntes, els qüestionaris, les enquestes d'opinió, els tests. Al llarg de la nostra vida ens veiem confrontats, en una ocasió o una altra, amb preguntes a les quals hem de respondre: de vegades, de sobte; d'altres vegades, furgant en la pròpia memòria, d'altres, imaginant el futur o donant cos als somnis o a les pors i desgràcies...

Encara que un és lliure de respondre o no a les preguntes, la veritat és que sentim com una mena d'impuls interior –al qual no és fàcil d'oposar-nos-hi; d'aquí la sensació d'una certa persecució d'interrogatoris, preguntes, qüestions. Aquesta persecució es pot, fins i tot, experimentar com una persecució contra la intimitat, els sentiments més seriosos de la pròpia vida. És veritat que l'anonimat o la resposta de grup volen protegir la privacitat, però ens fem la pregunta: no ens estarem extralimitant?

Enmig d'aquest context també nosaltres, en la vida eclesial o religiosa, ens veiem freqüentment interpel·lats per qüestionaris, preguntes, ens sentim gairebé obligats a expressar la nostra opinió, la nostra vivència, la nostra forma de pensar i actuar. La pluja de preguntes no cessa. No importa l'edat: tant si ets jove, com de mitjana edat, o de la tercera. Et demanaran quina és la teva experiència de Déu, quines dificultats trobes en la teva vida espiritual, quina és la teva vivència eucarística, quins bloqueigs sents davant l'obediència.... i altres qüestions per l'estil. Després ens demanaran que hi responguem individualment i comunitària.

Crec que estem arribant a l'obesitat del sistema. S'elaboren els documents a base de preguntes, sota capa de demanar la col·laboració de tots. El sistema es torna aclaparador. La falta de lideratge dels qui haurien de tenir visió, la falta de saviesa, la manca de temps seriosos de reflexió, meditació i discerni-

ment, ens porta a l'imperi d'allò que és evident, al compliment de certs objectius sense sotmetre'ls a un seriós examen de qualitat. Això és el que vosaltres heu dit!, ens diran.

Però entrem una mica en la qüestió. Fer una pregunta pot ser una forma d'encasellar el pensament. Una pregunta pot bloquejar l'emergència d'auto-preguntes, de pensaments més espontanis i creatius. La pregunta pot assemblar-se al capot vermell que el torero tendeix al toro perquè envesteixi, però que l'ofusca davant del camp de visió de la plaça. Una pregunta mai no és innocent: és una forma d'atreure l'atenció i de distreure. Les preguntes poden convertir-se en una «arma de distracció massiva».

La pregunta pot convertir-se també en una forma de control. Podríem arribar a convertir-nos, per als qui ens formulen preguntes i qüestionaris, en persones-resposta. Sol passar que no podem fer preguntes al qui ens les fa. Ells o elles tenen el dret de fer-les; els altres de respondre-les. Sense intentar-ho, el qui pregunta se situa en un nivell superior. Es creu en el dret de fer-ho i, probablement, pensi que aquesta és la forma de fer el bé. Però no hi ha ordinàriament equitat entre el qui té el dret de preguntar i el qui té el deure de respondre. Els qui pregunten controlen els qui responen. És aquesta la forma més subtil de control. Les bases de dades es van omplint amb les dades aportades pels qui responen. Avui estem súper controlats per internet, per telefonia, per imatges procedents de l'espai. Estem en la societat del control, en aquella societat en la qual la intimitat, la privacitat, no és adequadament respectada.

Abans, els mestres de la vida espiritual ens aconsellaven de portar l'examen particular, abans de la

confessió ens demanaven fer examen de consciència i ens facilitaven llargs qüestionaris per respondre i preparar l'autoacusació, cada eucaristia havia d'iniciar-se amb un examen de consciència i el dia havia de concloure amb un altre examen de consciència. Després, en la teologia de les postrimeries es parlava del judici particular i finalment del judici universal. Hi va haver un temps en què es pensaven que aquests mètodes eren obsolets i que calia entendre l'ésser humà de forma més global, més complexa, menys reductible a unes quantes preguntes. Però, quina no va ser la meua sorpresa, en descobrir que els antics formularis per a l'examen particular, eren reutilitzats per alguns psicòlegs per a anar controlant l'evolució dels seus pacients. I segueixo enormement sorprès de veure aquesta forma usual, subtil, que segueix mantenint-nos en dependència, controlats, com són les múltiples preguntes a què hem de respondre en un moment o un altre.

No hi ha cap més forma de fer les coses? L'assumpte no es resol canviant les preguntes en ordres. També d'això en tenim una experiència fatal.

L'assumpte es resol, probablement, generant un context d'aliança, és a dir, de mútua estimació, de mútua valoració, de diàleg. I per a això cal reconèixer els altres, aquells que tampoc no dirigeixen el dret a preguntar, a qüestionar. En l'autèntic diàleg – no dic debat, ni lluita dialèctica– tots entren en l'ecologia de la pregunta i la resposta, ningú no controla ningú, ningú no s'erigeix sobre ningú.

Finalment, arriba el moment en el qual hem de confiar en l'aparició de respostes gratuïtes, immotivades, a qüestions que des de fa temps ens desafien. Cal oblidar-se del pelagianisme de les preguntes, per entrar en el diàleg de les llibertats, en el diàleg dels silencis, a l'espera de la Gràcia. Si suportem el silenci, probablement descobrirem allò que massa qüestionaris acaben per enterrar.

Quan al final d'un document o d'un text es fan preguntes, és possible que es consideri el lector com a algú que és en un nivell inferior i necessita ser ajudat pedagògicament. La pregunta la fa un superior a un inferior, un dominador a un dominat, un investigador a un investigat.

Annex VII: LA GRÀCIA, «PEER-TO-PEER» O «FACE-TO-FACE»? (A. Spadaro)

Per a l'Església, la Xarxa [internet] és sempre «foradada»: la Revelació és un do gratuït, i l'actuar eclesial té el seu fonament i el seu origen en aquest do. Però, en realitat, el que avui està canviant és precisament aquest concepte de «do».

De fet, la Xarxa és el lloc del «do». Conceptes com a *file sharing* (compartir arxius), *free software* (programa lliure), *open source* (font oberta), *creative commons* (creació en equip), *user generated content* (continguts creats per l'usuari), *social network* (xarxa social) estan tots ells íntimament associats, encara que de manera diversa, al concepte de «do», de superació de la idea de «guany». Però, si mirem en profunditat, més que de «do» es tracta d'un «intercanvi» lliure, fet possible gràcies a formes de reciprocitat que resulten «afavorables» per als qui entren en aquesta lògica de l'«intercanvi». De tota manera, persisteix la idea «econòmica» que no renuncia al concepte de «mercat».

El model de Xarxa que reflecteix amb més radicalitat aquesta dimensió és el «paritari», anomenat *peer-to-peer* (o P2P) (d'igual a igual) que no té nusos jerarquizats com els *client* (clients) i els *server* (servidors) fixos, sinó un nombre equivalent (en anglès *peer*) de nodes oberts a altres nodes de la

Xarxa que transmeten i reben alhora en ambdues direccions. En altres paraules, la lògica *peer-to-peer* es basa en el fet que jo rebo una cosa completa no d'un *depositum* (és a dir, d'un *client*) que el posseeix completament. En termes més generals: comparteixo allò que tinc en el mateix moment en què ho rebo. Però mai no rebo un contingut complet: el rebo en un procés que em converteix en un node més d'una xarxa compartida d'intercanvi i que, en cert sentit, m'«enriqueix» en el moment en què regalo allò que he rebut fins aleshores.

Si examinem aquesta lògica del compartir des del punt de vista teològic, llavors comprenem que resulta problemàtic perquè la naturalesa de l'Església i la dinàmica de la Revelació cristiana semblen seguir un model *client-server* que és l'oposat al model *peer-to-peer*. Tant la Revelació com l'Església no són el producte d'un intercanvi horitzontal (que podríem definir amb més exactitud com un «canvi» fluid) sinó l'obertura a una Gràcia gratis i inescotable que passa a través de mediacions jeràrquiques i sacramentals, històriques i de «tradició». Però si ens detinguéssim aquí, correríem el risc d'arribar a la incompatibilitat radical entre la lògica de la teologia i la de la Xarxa.

En realitat, el node consisteix en el fet que la lògica del do en la Xarxa sembla que està lligada essencialment a allò que en l'argot informàtic es diu *freebie*; és a dir, una cosa que no té preu perquè no costa gens. Es basa en la pregunta implícita: Quant costa? El punt de vista es desplaça cap al qui «pren» (i, per tant, no «rep»). El *freebie* és el que pot prendre amb llibertat. La *gratia gratis data*, al contrari, no la «prenem» sinó que la «rebem», i entra en un mena de relació fora de la qual no es comprèn. La Gràcia no és un *freebie*; més encara, seguint Bonhoeffer, es tracta d'una «gràcia cara». Alhora la Gràcia es comunica a través de mediacions encarnades i es difon capil·larment en una lògica compatible amb la del model *peer-to-peer*, però no es redueix a ella, ja que aquesta pot ser perfectament anònima i impersonal.

La lògica de la Gràcia, al contrari, crea «relacions» *face-to-face* com és típic de la lògica del do, cosa que resulta estranya a la lògica del *peer-to-peer*, que és en si mateixa una lògica d'intercanvi, no de comunió. Un «rostre» mai no es pot reduir a un simple «node». És veritat que entre l'anònim *peer-to-peer* del *file sharing* i la lògica del compartir con-

tinguts creats per l'usuari, típic de les xarxes socials, la segona sembla formalment més compatible amb la lògica eclesial, perquè el contingut compartit s'ofereix en el marc d'una relació i té com a «recompensa» la relació mateixa; és a dir, l'increment i la millora de les relacions recíproques.

Això no significa que la lògica *peer-to-peer* sigui, de fet, una lògica errada, però cal dir que la lògica teològica no es pot reduir a ella. És una altra cosa i més que ella. Precisament el desafiament per als creients es funda en aquesta diferència: la Xarxa està cridada a passar de ser un simple lloc de «connexió» a ser un lloc de «comunió». El risc del nostre temps és confondre ambdós termes. La connexió per si mateixa no és suficient per a fer de la Xarxa un lloc en el qual es pugui compartir en sentit cristià. D'altra banda, si el «cor humà anhela un món en el qual regni l'amor, en el qual es puguin compartir els dons», com ha escrit Benet XVI en el missatge per a la Jornada de les Comunicacions Socials de 2009, llavors la Xarxa pot esdevenir veritablement un ambient privilegiat en el qual arrela aquesta exigència profundament humana.

índex

1. Partint de la vida	3
2. Reflexió	5
El món en el qual visc	5
Món real o món virtual?	5
La bellesa en miniatura	6
La irrupció d'Internet	6
Som ja a la transmodernitat?	7
A mi, què m'importa tot això?	8
Informats, connectats, comunicats?	9
El poder de la memòria	9
Embolcats en la diversitat	10
En el món sense ser del món	10
3. Per a personalitzar	12
<i>Exercici 1</i>	12
4. Suggestions per a l'acompanyament personal	13
5. Pistes per a la <i>lectio divina</i> d'aquest temps	14
6. Per a aprofundir	24
Annex 1: Carta de comiat a la Congregació dels Màrtirs de Barbastre	24
Annex 2: De l'homilia del papa Joan Pau II el dia de la beatificació dels Màrtirs de Barbastre (25 d'octubre de 1992)	24
Annex 3: Els mass-media (L. González-Carvajal)	25
Annex 4: Televisió: deu paraules per a començar (E. Gil de Muro)	26
Annex 5: Internet i vida consagrada (Blog «Més a prop»)	27
Annex 6: Preguntes i més preguntes: Haurem de dir prou...? (José Cristo Rey García Paredes)	28
Annex 7: La Gràcia, «peer to peer» o «face-to-face»? (A. Spadaro)	29

La Farga en la vida cotidiana

Quid Prodest - 2011